

РЕШЕНИЕ

№ 436

гр. София, 12.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 10-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на двадесет и втори март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Цветко Лазаров

Членове: Ралица Димитрова
Нина Стойчева

при участието на секретаря Теодора Т. Ставрева
като разгледа докладваното от Ралица Димитрова Въззивно гражданско дело
№ 20231000502317 по описа за 2023 година

Производството е образувано по въззивна жалба на Ф. И. М. срещу решение № 196/18.05.2023г. на ОС-Кюстендил, постановено по гр.д. № 384/21г., с което е отхвърлен искът ѝ с правно основание чл.511във вр. с чл.513 от КЗ.

Жалбоподателят твърди, че обжалваният съдебен акт е неправилен поради нарушение на материалния и процесуалния закон. Неправилно е прието, че тя не е от кръга на лицата, имащи право на обезщетение за претърпени неимуществени вреди от смъртта на близък. От свидетелските показания се установява, че тя и починалият М. Ц. са живеели като съпруг и съпруга. Били са семейство и между тях е имало хармонични и любящи отношения. Затова изводът, че връзката между нея и починалия не е съдържала близостта и споделеността, характерни за съвместно съжителство е неоснователен. Няма противоречие в показанията на свидетеля М.. Въззивникът счита, че искът е доказан по основание и размер.

Затова моли въззивния съд да отмени решението на окръжния съд и да уважи предявения иск изцяло.

В депозиран писмен отговор Сдружение „Национално бюро на българските автомобилни застрахователи“ оспорва жалбата. Излага, че обжалваното решение е правилно и обосновано.

Съдът след като обсъди доводите на страните и събраните доказателства в първоинстанционното и въззивно производство по реда на чл.235 от ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Съдът е сезиран с иск по чл.511, ал.3 във вр. с ал.1 във вр. с чл.513, ал.1 от КЗ. В исковата молба ищецът Ф. М. твърди, че на 23.08.2019г. е настъпило ПТП в гр.Дупница. Тогава лек автомобил „Мерцедес“, модел „Ц220“ с рег.№ *****, управляван от М. Г. при движение с несъобразена скорост е изгубил контрол върху МПС, излязъл е от пътното платно и навлязъл на тротоара, където е блъснал намиращите се там хора. Сред тях е бил М. М. Ц., който е починал. За пътния инцидент е образувано ДП № 505/19г. на РУП-Дупница, внесен е обвинителен акт в съда и е образувано нхд № 604/20г. по описа на ОС-Кюстендил. Ищецът и починалия М. Ц. са живеели като семейство и тя тежко е понесла неговата смърт. Между тях е имало близост и любов, живеели заедно в едно домакинство, споделяли радости и неволи. Ф. М. внезапно е загубила своята дългогодишна опора и партньор. Постоянна тъга е обзела дните ѝ. И до днес тя не намира ден покой. Изгубила е съня и вярата, както и желанието за живот. Животът ѝ вече е променен. Ищецът е от кръга на лицата, визирани в ППВС № 4/1961г., ППВС № 5/1969г. и ППВС№ 2/84г., на които е признато право на обезщетение за неимуществени вреди. Виновният водач е имал валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“ в Германия. Застрахователят има кореспондент в България- „ДЗИ-Общо застраховане“ ЕАД. Последното е отказало да ѝ заплати обезщетение с писмо изх. № 0-92-8884/14.07.2021г. Това ангажира отговорността на ответника Сдружение НББАЗ. Пред него е заявена извънсъдебна претенция на 03.08.2021г. за заплащане на обезщетение, по която е образувана щета. Представени са писмени доказателства. С уведомление от 17.08.2021г. Бюрото ѝ е информирало, че няма основание да плати обезщетение на ищеца. Затова моли съда да го осъди да ѝ заплати 120 000 лв. обезщетение за неимуществени вреди като частичен от 200 000лв., в едно със законната лихва от датата на изтичане на тримесечния срок по чл.496 от КЗ до окончателното изплащане на сумата. Претендира разноски.

Ответникът Сдружение „НББАЗ“ в депозиран писмен отговор оспорва предявения иск. Направил е искане за спиране на производството на основание чл.229, ал.1, т.4 от ГПК. Не оспорва вината на водача на лекия автомобил и механизма на ПТП. Заявлението е направено от процесуалния представител на ответника в съдебното заседание, проведено на 15.02.2023г. Бюрото оспорва ищецът да е била във фактическо съжителство с починалия и отношенията им са били сходни на семейните. Оспорва правото на ищеца да получи обезщетение, тъй като не е от най-близкия семеен кръг на М. Ц.. Оспорва неимуществените вреди по вид и обем. Оспорва иска по размер и иска за компенсаторна лихва.

Не се спори, а и видно от Констативен протокол с рег. № Р-11387/26.08.2019г. на МВР, Протоколи за оглед на местопроизшествието от 23.08.2019г. и 24.08.2019г. и фотоалбум е, че на 23.08.2019г. е станало описаното в исковата молба ПТП с посочените в него участници.

Не е спорно, че при инцидента е починал М. М. Ц..

На 22.04.2021г. ищецът Ф. М. е предявила писмена застрахователна претенция пред „ДЗИ-Общо застраховане“ ЕАД за определяне и изплащане на застрахователно обезщетение за неимуществени вреди. С писмо от 14.07.2021г. такова ѝ е било отказано.

На 03.08.2021г. ищецът е предявила претенция пред Сдружение „Национално бюро на българските автомобилни застрахователи“ за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди, но ѝ е било отказано с писмо от 17.08.2021г.

Не е спорно, а и видно от писмо от 12.04.2021г. на НББАЗ е, че отговорността на виновния водач на „Мерцедес Ц220“ с рег. № *****, е била застрахована по застраховка „Гражданска отговорност“, валидна към настъпване на ПТП. Тя е сключена в Германия св ERGO Versicherung AG и има кореспондент за територията на РБългария „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД.

С присъда № 23/01.11.2022г. по нохд № 311/22г. на ОС-Кюстендил, влязла в сила на 17.11.2022г., водачът М. Й. Г. е признат за виновен за настъпилото на 23.08.2019г. ПТП в гр. Дупница, при което е причинил смъртта на М. М. Ц..

По делото е допусната медицинска експертиза, която е дала заключение за травмите, които е получил починалия М. Ц. при ПТП, че те са били тежки и са довели до смъртта му. Тя е в причинна връзка с пътния инцидент.

Съдът възприема заключението като компетентно, безпристрастно и обосновано.

В хода на съдебното дирене са събрани гласни доказателства.

Свидетелите М. и И. познават ищеца и починалия М. Ц.. Вторият свидетел твърд, че от 2003г. те са живели като семейство, а свидетелят М. поддържа, че са живели като семейство над 10 години. Живеели са в къщата на М. Ц., която се намира на улицата на св. М.. От месец ноември 2007г. Ф. М. е заминала на работа в Англия, където работи и сега, а свидетелят И. е заминала при нея през месец януари 2008г. От тогава живеят заедно. Въпреки, че са били в различни държави М. и М. Ц. не са прекъсвали отношенията си. Тя му е изпращала пари и го е издържала. Чували са се всеки ден. Идвала е в България по време на отпуската си и е отсядала при починалия. Когато е разбрала за смъртта му се е прибрала в България. На погребението не е била в добро състояние. Тъгува за М. Ц., изпаднала е в депресия и до днес не е излязла от нея, затворила се е в себе си. Преди смъртта му са ходили заедно на почивка, на ресторант. И двамата са живеели в близост до свидетеля М.. Той на ул. „***“, а Ф. М. на ул. „***“, а сега „***“. Свидателят М. вижда ищеца веднъж годишно, но счита, че Ф. М. не може да преодолее смъртта на М. Ц.. Заедно ходят на гробища. Ищецът е направила паметник и се грижи за гроба на починалия.

Съдът кредитира показанията на свидетелите, тъй като те споделят лични впечатления за фактите, които излагат.

При така събраните доказателства окръжният съд е отхвърлил иска изцяло.

Пред настоящата инстанция нови доказателства не са ангажирани.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът приема, че предмет приема, че предмет на въззивно разглеждане е иск по чл.511, ал.3 във вр. с ал.1, т.2 от КЗ.

Въззивният съд се произнася служебно по валидността на

първоинстанционното решение, по допустимостта му в обжалваната част, а по отношение на правилността му е обвързан от посоченото в жалбата-чл.269 от ГПК, с изключение на допуснато нарушение на императивна материалноправна норма.

Обжалваният съдебен акт е валиден.

По допустимостта му.

Ищецът е предявил иск за обезщетение за неимуществени вреди срещу Сдружение НББАЗ от смъртта на лице, с което била във фактическо съжителство. От доказателствата е установена вината на водача на МПС, чиято гражданска отговорност е застрахована от застраховател в Германия. Последният има кореспондент в Република България, който отговаря по искове за обезщетение на трети лица от ПТП. Националното бюро на българските автомобилни застрахователи отговаря само, ако чуждестранния застраховател няма кореспондент в страната. Съгласно чл.511, ал.1, т.1 от КЗ, когато е настъпило застрахователно събитие на територията на Република България с участието на виновен водач, който управлява МПС, което обичайно се намира в държава, чието национално бюро членува в Съвета на бюрата, претенцията се обработва от кореспондента на територията на страната на застрахователя на виновния водач. Съгласно чл.2 от Вътрешните правила на Съвета на бюрата кореспондент е застраховател или друго лице, определено от един или повече застрахователи с одобрението на бюрото на държавата, в която лицето е установено, с оглед на това да се обработват и уреждат претенции, възникващи от произшествия с участието на превозни средства, за които застрахователя/застрахователите са издали застрахователна полица и които са възникнали в съответната държава. Според чл.3, т.1 от Вътрешните правила, ако в хода на разследването, бюрото установи, че застрахователят на превозното средство, участвало в произшествието е идентифициран и че има одобрен кореспондент на този застраховател в съответствие с разпоредбите на чл.4, бюрото препраща незабавно информация на кореспондента за понататъшни действия. Съгласно чл.4, т.4 от Вътрешните правила, кореспондентът обработва всички щети, образувани в резултат на произшествие с участието на превозни средства, застраховани от застрахователя, поискал одобрението му, съгласно законовите и регулаторни разпоредби, приложими в държавата, в

която е настъпило произшествието, относно отговорността, обезщетяването на увредените лица и задължителната застраховка „Гражданска отговорност“, от името на бюро, което го е одобрило и от името на застрахователя, който е поискал одобрението му. Съгласно законовата разпоредба чл.511, ал.1 ,т.1 от КЗ пасивно легитимиран да отговоря по иск за обезщетяване на имуществени или неимуществени вреди от пътно произшествие е кореспондентът на застрахователя на виновния водач, а не НББАЗ. Неговата пасивна процесуална легитимация и качеството му на надлежна страна в процеса произтича от закона и не може да бъде променяна. За наличието на положителните процесуални предпоставки за съществуването и упражняването на правото на иск съдът следи служебно. Една от тях е претенцията да бъде насочена срещу надлежна страна като противното води до недопустимостта ѝ. По делото няма данни, че „ДЗИ-Общо застраховане“ ЕАД вече няма качеството на кореспондент на германския застраховател, което обстоятелство съдът е длъжен да съобрази на основание чл.235 от ГПК. Ето защо настоящият иск е предявен срещу ненадлежен ответник и производството по делото като недопустимо следва да бъде прекратено. Решението на първоинстанционния съд да се обезсили.

По разноските.

На жалбоподателя не се дължат разноски при този изход на спора.

На ответника следва да се присъдят разноски в размер на 4800 лв. с ДДС, представляващо адвокатско възнаграждение за въззивното производство. Въззивния съд намира за основателно възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение като съобрази фактическата и правна сложност на делото, липсата на събиране на доказателства пред въззивния съд, което не е довело до фактическа и правна сложност, както и че има изготвен отговор на въззивната жалба и осъществено процесуално представителство в проведеното единствено съдебното заседание пред въззивната инстанция.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА решение № 196/18.05.2023г. на ОС-Кюстендил, постановено по гр.д. № 384/21г. като недопустимо.

ПРЕКРАТЯВА производството по гр.д. № 2317/23г. на САС, ГО, 10 състав.

ОСЪЖДА Ф. И. М., ЕГН *****, гр. ***, ул. „****“ № *, и със съдебен адрес: гр. София, ул. „Три уши“ № 8, ет.4 чрез адв. С. Ч. да заплати на Сдружение „Национално бюро на българските автомобилни застрахователи“, ЕИК 130764706, гр. София, ул. „Граф Игнатиев“ № 2, ет.2 и със съдебен адрес: гр. София, ул. „Съборна“ № 5, ет.4, апартамент дясно чрез адв. Р. Ц. сумата от 4800 лв./ четири хиляди и осемстотин лева/ разноси по делото пред САС.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от съобщението до страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____